

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Aleny Hocké v právní věci **žalobce D.F.**, bytem ..., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti **žalovanému Městskému úřadu Tachov**, se sídlem Tachov, Hornická 1695, zastoupeného JUDr. Pavlem Zálišem, advokátem se sídlem Tachov, náměstí Republiky 57, o **žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného spočívající v nevydání rozhodnutí ve věci vedené žalovaným pod sp.zn. 471/15/LA**,

t a k t o:

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žalobce je p o v i n e n** nahradit žalovanému náklady řízení ve výši 9.778 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalovaného JUDr. Pavla Záliše, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

I.

Vymezení věci

Žalobce se žalobou ze dne 22.5.2017 domáhal vydání rozsudku soudu, jímž by byla žalovanému uložena povinnost vydat rozhodnutí ve věci vedené žalovaným pod sp.zn. 471/15/LA, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku.

II.

Žaloba

Žalobce uvedl, že žalovaný vyhotovil dne 8.4.2016 příkaz pod sp.zn. 471/15/LA, č.j. 7394/2015-ODSH/TC-4, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání dopravního přestupku. Žalovaný (správně: žalobce, pozn. soudu) proti tomuto příkazu podal odpor, a to prostřednictvím elektronického systému České pošty, s.p. (služba DopisOnline), což žalovaný nerozporuje. Sporné mezi stranami je však datum podání odporu. Zatímco žalovaný tvrdí, že odpor byl podán dne 27.4.2016, žalobce tvrdí a dokazuje přiloženým podacím lístkem, že byl odpor podán dne 26.4.2016. Na tento odpor žalovaný reagoval výzvou ze dne 10.5.2016, kterou žalobce vyzval k odstranění vad podání, konkrétně k doplnění podpisu. Žalobce tento podepsaný odpor podal dne 13.5.2016, což žalobce dokazuje přiloženým podacím lístkem. Proto má žalobce za to, že odpor podal řádně a včas. Krajský úřad Plzeňského kraje však na tento odpor reagoval sdělením ze dne 16.8.2016, sp.zn. DSH/10078/116, č.j. ZN/2324/DSH/16 (správně sp.zn. ZN/2324/DSH/16, č.j. DSH/10078/116, pozn. soudu), ve kterém předmětný odpor označil za opožděný. Argumentoval tím, že žalobce toto podání učinil dne 26.4.2016 v 18.05 hod. Žalobce nerozumí, proč byl jeho odpor označen za opožděný, když dle § 40 odst. 1 písm. d) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), je podání včasné, bylo-li poslední den lhůty předáno držiteli poštovní licence. Česká pošta, s.p. je držitelem poštovní licence a skutečnost, že jí bylo podání předáno, osvědčila datem na podacím lístku, který žalobce navrhuje provést k důkazu. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.2.2017, č.j. 2 As 330/2016-39, kde byla posuzována obdobná situace a Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*je podání vůči správnímu orgánu učiněno okamžikem, kdy je držitel poštovní licence o službu požádán, přičemž z tohoto předpokladu vycházel i Krajský soud (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 1.11.2006, sp.zn. IV. ÚS 110/06, či rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27.9.1994, sp.zn. 50 Cm 13/94)*“, dále taky, že „*je nutno, jakkoli je to při přísně logickém pohledu na povahu a strukturu vztahů mezi uživatelem a poštou u služby DopisOnline vlastně nesprávné, moment předání k poštovní přepravě v daném typu případů spatřovat již v odevzdání elektronického textu budoucí listinné zásilky poště prostřednictvím internetového portálu pošty. V nyní projednávaném případě je tedy za moment podání nutno považovat moment faktického předání souboru obsahující odvolání do systému České pošty, který byl osvědčen podacím lístkem. Lhůtu dle § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu je tak třeba považovat za zachovanou.*“. Žalobce Krajskému úřadu Plzeňského kraje, jako nadřízenému správnímu orgánu žalovaného, v návaznosti na jeho sdělení zaslal dne 22.8.2016 přípis, ve kterém žádal o uznání odporu, a zaslal jako přílohu také podací lístek ze dne 26.4.2016. Žalovaný (správně: Krajský úřad Plzeňského kraje, pozn. soudu) však na tento přípis reagoval sdělením ze dne 15.9.2016, sp.zn. ZN/2324/DSH/16, č.j. DSH/12360/16, ve kterém předmětný odpor opět označil za opožděný. Proto se žalobce obrátil s žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti k nadřízenému správnímu orgánu žalovaného, Krajskému úřadu Plzeňského kraje, což žalobce dokazuje přiloženým podacím lístkem ze dne 30.9.2016 a vlastním textem žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti. Krajský úřad Plzeňského však na tuto žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti reagoval usnesením ze dne 2.11.2016, sp. zn. ZN/2854/DSH/16, č.j. DSH/13517/16, kterým žádosti uplatnění opatření proti nečinnosti nevyhověl. Následně bylo žalobci doručeno vyrozumění o nedoplatku ze dne 20.2.2017, sp.zn. 6384, č.j. 392/2017-FO/TC-1. Žalobce žalobu uzavřel konstatováním, že dle jeho názoru byl odpor proti příkazu podán včas, a žalovaný je tedy nečinný.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dne 8.4.2016 vyhotovil příkaz č.j. 7694/2015-ODSH/TC-4 (správně: č.j. 7394/2015-ODSH/TC-4, pozn. soudu), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), a naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 téhož zákona. Příkaz nabyt právní moci dne 27.04.2016. Žalobce proti tomuto příkazu podal odpor, který byl žalovanému doručen dne 29.04.2016, datum podání na podacím razítku obálky je 27.4.2016. Žalovaný vyhodnotil tento odpor jako opožděný a jako takový byl postoupen dne 22.7.2016 nadřízenému správnímu orgánu, kterým je Krajský úřad Plzeňského kraje. Krajský úřad Plzeňského kraje ve sdělení k odporu proti příkazu vyhodnotil tento odpor ve shodě se žalovaným jako opožděný. Dne 29.9.2016 žalobce podal ke Krajskému úřadu Plzeňského kraje žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti žalovaného z důvodu, že tento dle jeho názoru ve věci nenařídil jednání a nevydal rozhodnutí. Krajský úřad Plzeňského kraje vydal dne 2.11.2016 usnesení, kterým žádosti o ochranu před nečinností nevyhověl. Žalovaný se naprosto ztotožňuje s názorem Krajského úřadu Plzeňského kraje uvedeným v odůvodnění tohoto usnesení. (Z vyjádření České pošty, s. p., vedoucího odboru Hybridní pošty, je zřejmé, že písemnost doručovaná prostřednictvím služby DopisOnline, pokud je podána v pracovní den do rozhodných 16.00 hodin, je vyrobena - vytištěna, zaobálována a předána do poštovního provozu ještě též den. Pokud klient rozhodnou dobu překročí, je zásilka vyrobena a předána do poštovního provozu následující pracovní den, tj. v tomto případě 27.4.2016, přičemž k elektronickému doručení zásilky na webový server České pošty www.postservis.cz došlo dne 26.4.2016 v 18.05 hodin. Ze smluvních podmínek dále vyplývá, že k uzavření samotné poštovní smlouvy dojde až předáním zpracované zásilky do poštovní přepravy, tedy dne 27.4.2016. Žalovaný má za to, že se jedná o písemné podání, které je podáno poté, co je v listinné podobě opatřeno podacím razítkem.) Krajský úřad Plzeňského kraje v usnesení k žádosti žalobce o ochranu před nečinností dále shledal, že odpor žalobce byl podán opožděně a rozhodnutí v příkazním řízení pak nabylo právní moci. Následně na ni bylo nahlíženo jako na podnět k přezkumnému řízení. Při přezkoumání věci Krajský úřad Plzeňského kraje neshledal, že by rozhodnutí v příkazním řízení bylo nezákonné, naopak bylo zjištěno, že skutkový stav věci byl zjištěn spolehlivě a nebyly zjištěny žádné vady mající vliv na zákonnost, tedy neshledal důvody k aplikaci přezkumného řízení. Krajský úřad Plzeňského kraje tedy nepřisvědčil námitce žalobce, že žalovaný zůstal v předmětné věci nečinný, a uvedl, že uváděné námitky nezakládají opodstatněnost stížnosti na nečinnost.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

Žalobce se k jednání nedostavil, žalovaný setrval na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

V souladu s § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), rozhodl soud na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.

Podle § 79 odst. 1 věta první s.ř.s. ten, kdo bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon (§ 81 odst. 2 s.ř.s.).

Mezi účastníky řízení bylo sporným, zda byl odpor žalobce proti předmětnému příkazu podán včas či nikoli. Pokud by byl odpor podán včas, tj. do 15 dnů ode dne doručení příkazu, včasným podáním odporu by se příkaz zrušil a žalovaný by byl povinen pokračovat v řízení (§ 87 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích).

Skutkově a právně obdobným případem se zabýval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 13.4.2017, č.j. 10 As 20/2017-28. Nejvyšší správní soud uvedl: „*Desátý senát souhlasí s obecnými úvahami, které vedly druhý senát k právní větě č. I. (viz body 23-25 rozsudku). Zpracovávání elektronických souborů do podoby listinných zásilek (tedy tisk, vložení do obálky a opatření adresou) v rámci služby DopisOnline vskutku není poštovní službou ve smyslu zákona č. 29/2000 Sb., o poštovních službách, resp. poštovních podmínek. Samotné zpracovávání má povahu soukromoprávního jednání. Do okamžiku podání k poštovní přepravě se vztah mezi Českou poštou a objednatelem služby řídí Obchodními podmínkami pro poskytování služby DopisOnline (dále jen „Obchodní podmínky DopisOnline“) a občanským zákoníkem; Česká pošta při poskytování dané služby nevystupuje v postavení držitele poštovní licence. Vztah upravený poštovním zákonem a poštovními podmínkami, silně ovlivněný veřejnoprávní regulací, vznikne až ve chvíli předání vytvořené listinné zásilky k poštovní přepravě, kdy je uzavřena poštovní smlouva (viz bod 25 rozsudku druhého senátu). Při úvahách, kdy byla poštovní zásilka podána ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu (obdobnou argumentaci by ale bylo možno uplatnit i k § 40 odst. 4 s. ř. s. nebo § 57 o. s. ř.), však již druhý senát vychází z nesprávných premis, respektive některá zákonná ustanovení zcela pomíjí. Desátý senát jen pro pořádek upozorňuje, že obdobné deficity lze přičíst též rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 14. 7. 2016, čj. 60 A 4/2016-109 (č. 3465/2016 Sb. NSS), který spornou linii judikatury založil. Pro posouzení právní otázky jsou důležité zákonné definice zákona o poštovních službách. Tyto zákonné definice druhý senát pomíjí. Podle § 2 písm. a) zákona o poštovních službách se poštovní zásilkou rozumí adresná zásilka v konečné podobě, ve které má být provozovatelem dodána. Podle § 2 písm. m) téhož zákona se poštovním podáním rozumí převzetí poštovní zásilky nebo poukazované peněžní částky provozovatelem k poskytnutí poštovní služby. Desátý senát se ztotožňuje s názorem stěžovatele, že objednávku zásilky elektronickou formou v podobě služby DopisOnline nelze považovat za podání zásilky ve smyslu § 2 písm. m) zákona o poštovních službách a § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu. Ani v důsledku objednávky služby DopisOnline zatím neexistuje adresná zásilka v konečné podobě, ve které má být provozovatelem dodána [§ 2 písm. a) zákona o poštovních službách]. Vytvoření této zásilky v konečné podobě je sice povinností České pošty, ovšem děje se tak v právním režimu, který není regulován zákonem o poštovních službách, ale v režimu čistě soukromoprávním (jak*

správně uvádí i druhý senát). Z formulace „v konečné podobě, ve které má být provozovatelem dodána“ však jednoznačně plyne, že zásilkou může být pouze listinný dokument obsažený v zalepené obálce označené adresou adresáta. Je vyloučeno, aby datum podání zásilky ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu předcházelo datu vzniku zásilky jako takové. Jinými slovy, zásilka nemůže být předána k poštovní přepravě dříve, než vůbec vznikne. Druhý senát při své analýze nedocenil povahu služby DopisOnline, která není srovnatelná s klasickou listovní zásilkou. Jde v podstatě o nadstandardní službu České pošty, na kterou neexistuje zákonný nárok, která však reaguje na požadavky druhé dekády dvacátého prvního století. Teoreticky lze zásilku prostřednictvím služby DopisOnline označit za hybridní písemné podání, které se nejprve objednává elektronicky, ovšem z hlediska procesních předpisů o doručování je významné až vyhotovení samotné „papírové“ zásilky. Pokud by se jednalo o čistě elektronické podání (e-mail se zaručeným elektronickým podpisem, datová zpráva atp.), datem podání by nebyl den vložení objednávky do systému (den nahrání souboru), ale den dodání do dispozice správního orgánu [srov. usnesení NSS ze dne 15. 7. 2010, čj. 9 AfS 28/2010-79, č. 2131/2010 Sb. NSS, věc SYMINT; nálezn ze dne 10. 1. 2012 sp. zn. II. ÚS 3518/11 (N 7/64 SbNU 69) nebo rozsudek NSS ze dne 7. 1. 2016, čj. 9 As 43/2015 31]. Povahu služeb DopisOnline (ale třeba i PohledniceOnline a dalších) lze jasně zjistit analýzou Obchodních podmínek DopisOnline. Služba DopisOnline umožňuje zákazníkovi elektronicky objednat zpracování a podání poštovních zásilek. Česká pošta zabezpečí zpracování zásilek a jejich podání do poštovní sítě. Zpracováním zásilky se rozumí její tisk a kompletace, tzn. balení a potisk obálky (čl. 2.3 Obchodních podmínek DopisOnline). Elektronickou objednávkou se rozumí objednávka služeb České pošty prostřednictvím elektronického formuláře na webu (čl. 3 tamtéž). Prvotní smlouva (týkající se služby DopisOnline) je mezi zákazníkem a Českou poštou uzavřena okamžikem, kdy Česká pošta akceptuje objednatelem řádně vyplněnou a potvrzenou elektronickou objednávku, odeslanou přes adresu <https://online.postservis.cz>. Avšak druhá, pro účely správního řádu důležitá smlouva (poštovní smlouva podle zákona o poštovních službách) je mezi Českou poštou a zákazníkem uzavřena teprve podáním zásilky do poštovní přepravy (čl. 4 tamtéž). Tato druhá smlouva se přitom řídí rovněž Poštovními podmínkami platnými v den podání zásilky. Tomu odpovídá i odlišná právní regulace v jednotlivých fázích smluvního vztahu: smluvní vztah mezi Českou poštou a zákazníkem se do okamžiku poštovního podání řídí občanským zákoníkem. Podle občanského zákoníku je tak Česká pošta povinna na základě objednávky zákazníka nejprve zásilku zpracovat, tedy vytisknout a zkompletovat (svou povahou jde o nepojmenovanou smlouvu obdobnou smlouvě o dílo). Bez zpracování objednávky Českou poštou nelze vůbec hovořit o existenci poštovní zásilky ve smyslu § 2 písm. a) zákona o poštovních službách. Podání do poštovní přepravy může logicky nastoupit teprve v okamžiku, kdy je zásilka zpracována, a kdy tedy fyzicky vznikne. Desátý senát opakuje, že zásilkou je jen adresná zásilka v konečné podobě, ve které má být provozovatelem dodána [§ 2 písm. a) zákona o poštovních službách]. Teprve podáním do poštovní přepravy se vztah mezi Českou poštou a zákazníkem řídí zákonem o poštovních službách a Poštovními podmínkami platnými v den podání (čl. 9.1. Obchodních podmínek DopisOnline). Obdobně lze argumentovat i samotným správním řádem – ve smyslu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu totiž úkon odesílatele směřující vůči poště (nahrání zásilky do webového rozhraní služby DopisOnline) ještě žádné podání neobsahuje (přitom právě to je nezbytná podmínka cit. ustanovení správního řádu). Obchodní podmínky DopisOnline výslovně pamatují na to, že k objednávce služby DopisOnline a ke skutečnému podání poštovní zásilky může dojít v různé dny: jen

zásilky přijaté do 16.00 hodin je totiž Česká pošta povinna zpracovat ještě týž den a předat k další poštovní přepravě (čl. 5.2 Obchodních podmínek DopisOnline). Zákazník je na skutečnost, že objednávky vložené do systému po 16.00 hodině budou podány, tj. zpracovány a předány k poštovní přepravě, až následující den, upozorněn nejen v obchodních podmínkách, ale vyplývá to také z uživatelské příručky ke službě, která je zákazníkovi nabídnuta k přečtení v internetovém rozhraní při užívání služby: „Zásilky odeslané v pracovní den do 16 hodin budou ještě tentýž den expedovány a zhruba do dvou pracovních dnů doručeny Adresátům“ (Uživatelská příručka, s. 1). Obchodní podmínky DopisOnline tedy rozlišují okamžik, kdy zákazník v režimu čistě soukromoprávním objedná zpracování a podání zásilky, na straně jedné, a okamžik podání samotné zásilky na straně druhé. Teprve druhý okamžik je významný z hlediska procesních norem typu § 40 odst. 1 písm. d) správního řádu. Předpokladem podání zásilky je její předchozí zpracování, tedy tisk a kompletace (viz shora cit. čl. 2.3 Obchodních podmínek DopisOnline). Obojí fáze poskytování služby DopisOnline mohou být provedeny ve stejný den, ovšem mohou se udát i v různé dny (viz cit. čl. 5.2 Obchodních podmínek DopisOnline). Ostatně názor druhého senátu bude jen obtížně aplikovatelný na případy, kdy odesílatel sice zásilku do webového rozhraní služby DopisOnline nahraje, ale České poště se nepodaří soubor kvůli jeho poškození otevřít. Klasická listovní zásilka podaná na přepážce pobočky České pošty samozřejmě žádné obdobné fázování (tedy rozlišení na vztahy podle občanského zákoníku, vzniklé od elektronické objednávky do okamžiku poštovního podání, a na vztahy dle zákona o poštovních službách počínaje okamžikem podání) nemá. Podle Poštovních podmínek České pošty, s. p. – Základní poštovní služby (dále jen „Poštovní podmínky“), je-li poštovní zásilka podána u pošty nebo u pověřeného pracovníka, za den podání se považuje den, v němž byl podnik o poštovní službu požádán. Jestliže však příslušná osoba v prostorách pošty nebo v blízkosti pověřeného pracovníka projevila vůli o poskytnutí poštovní služby požádat, z příčin na straně podniku však svou žádost mohla uplatnit až následující den, za den podání se považuje předchozí den (čl. 7.2 Poštovních podmínek, obdobně čl. 8 ve vztahu k uzavření smlouvy, jestliže Česká pošta podání stvrzuje). Právě k tomuto podávání klasických listovních zásilek se vztahuje judikatura Ústavního soudu [náleze ze dne 1. 11. 2006, sp. zn. IV. ÚS 110/06 (N 202/43 SbNU 261)], na kterou se odvolává druhý senát (bod 22 rozsudku druhého senátu). Zásada, že podání je vůči správnímu orgánu učiněno okamžikem, kdy je držitel poštovní licence o službu požádán, se vztahuje jen a pouze k podávání listovních zásilek na přepážce pošty. Listovní zásilka samozřejmě v okamžiku „požádání“ existuje. Na věc nynější však nelze závěry Ústavního soudu mechanicky přenášet, neboť povaha služby DopisOnline není s klasickým podáním na poštovní přepážce srovnatelná. Zásada, že podání je vůči správnímu orgánu učiněno okamžikem, kdy je držitel poštovní licence o službu požádán, nemůže platit jako univerzální princip mimo rámec podání zásilky na přepážce. Závěry nálezu IV. ÚS 110/06 totiž nelze vytrhávat z jejich skutkového kontextu. Absurdní důsledky opačného přístupu lze ilustrovat na případě vložení zásilky do poštovní schránky. V této situaci se ve smyslu čl. 7.1 Poštovních podmínek považuje za den podání den nejbližšího výběru poštovní schránky uvedeného na jejím informačním štítku; ke dni, v němž byla poštovní zásilka do poštovní schránky skutečně vložena, se nepřihlíží (shodně viz náleze IV. ÚS 110/06, bod 31). Druhý senát ve svých úvahách akcentuje fungování balíčku služby DopisOnline z pohledu, jak se jeví uživateli komplexu (bod 26 a násl.). Z pohledu uživatele prý „přípravná“ část balíčku ustupuje do pozadí a jako jádrová část služby se mu jeví doručení listinné zásilky v režimu služby držitele poštovní licence. „Předání ‚podkladu‘ pro vytvoření listinné zásilky se pak

v této logice uživateli jeví jako moment, v němž zásilka, v té době v listinné podobě ještě sice nevytvořená, nicméně existující jako uspořádaný soubor informací, opouští jeho sféru a vydává se – v režii držitele poštovní licence, byť v tom okamžiku vystupujícím „ještě“ pouze v roli čistě soukromoprávního dodavatele doprovodné služby – na cestu za adresátem“ (bod 28). Tyto spekulativní úvahy o tom, jak se uživateli služba DopisOnline může jevit, jsou jistě zajímavé. Nemohou však přebít naprosto jasná ustanovení § 2 písm. a) a písm. m) zákona o poštovních službách (viz bod [12] shora), která druhý senát pohříchu nezmiňuje. Jen obtížně srozumitelná se pak desátému senátu jeví úvaha v bodě 30 rozsudku druhého senátu. Připouští se tam modifikace právě popsanych názorů, pokud by pošta v budoucnu svoji praxi změnila tak, že by nejen v samotných obchodních podmínkách, ale „i v reálném styku s uživatelem důsledně a jednoznačně uživatele upozorňovala na to, že její služba DopisOnline je složena ze dvou částí, z nichž teprve ta druhá je poskytována v režimu služby držitele poštovní licence (včetně upozornění, v jakém okamžiku nastane přechod mezi oběma službami)“. Desátému senátu není jasné, jak k těmto úvahám druhý senát dospěl, neboť neprováděl žádné dokazování, jak poskytování služby DopisOnline „v reálném styku s uživatelem“ opravdu vypadá. Tato úvaha je tedy podle desátého senátu pouhou spekulací. Desátý senát k téže otázce uvádí, že z Obchodních podmínek DopisOnline plyne, že tuto službu nemůže využívat náhodný neinformovaný uživatel. Naopak, do služby DopisOnline je třeba se zaregistrovat, úhrada se platí přes SIPO, event. na fakturu či platební kartou, předpokladem registrace je též souhlas s Obchodními podmínkami DopisOnline (např. čl. 9.4. Obchodních podmínek DopisOnline). Význam těchto obchodních podmínek ve styku s uživatelem proto není možné podceňovat. NSS ve své judikatuře vždy důsledně rozlišoval soukromoprávní ujednání mezi zákazníkem a Českou poštou, a naproti tomu veřejnoprávní povinnosti České pošty vyplývající ze zákona o poštovních službách a procesních předpisů typu správního řádu (srov. např. rozsudek ze dne 7. 4. 2015, čj. 3 As 178/2014-31, ve vztahu ke službě odnos zásilek, resp. rozsudek ze dne 30. 6. 2010, čj. 1 As 10/2010-47, ve vztahu ke službě dosílka). Ani v jednom z uváděných rozsudků nepřevážila (možná) opačná očekávání zákazníků České pošty. Rozsudek druhého senátu je tak i myšlenkovým odklonem od cit. judikatury. Desátý senát tedy uzavírá, že dle jeho právního názoru v případě využití služby DopisOnline je zásilka podána teprve v okamžiku, kdy je zpracovaná - tedy Českou poštou vytištěná a zkompletovaná - zásilka podána do poštovní přepravy. Den objednávky služby DopisOnline přes webovou stránku <https://online.postservis.cz> není pro určení okamžiku podání zásilky významný“.

Soud se se závěry, ke kterým dospěl Nejvyšší správní soud, zcela ztotožňuje.

V případě žalobce z obálky připojené k odporu vyplývá, že odpor byl podán dne 27.4.2016. Nikoli tedy dne 26.4.2016, jak tvrdil žalobce.

Na podacím listku předloženém žalobcem je výslovný údaj znějící: “Podáno po rozhodné době“.

Ve spojení s obchodními podmínkami pro poskytování služby DopisOnline tak žalobce nemohl objektivně nabýt dojmu, že odpor byl podán již dne 26.4.2016.

Na základě bodu 5.1. Obchodních podmínek pro poskytování služby DopisOnline, „je ČP povinna zásilky přijaté do 16:00 h. pracovního dne, zpracovat ještě tentýž den a předat k další přepravě. Zásilky přijaté po 16:00 h. jsou zpracovány následující pracovní den“. Tuto skutečnost potvrdila Česká pošta s.p. ve vyjádření ze dne 7.6.2016, kde uvedla: „Zásilky podané v pracovní den do rozhodných 16 hodin, jsou vyrobeny (vytištěny, zaobálovány a předány do poštovního provozu ještě též den, pokud klient rozhodnou dobu překročí, jsou zásilky vyrobeny a předány do poštovního provozu následující pracovní den, tj. v tomto případě 27.4.2016“.

Je tedy nezbytné uzavřít, že odpor nebyl žalobcem podán včas, když k doručení příkazu došlo dne 11.4.2016 a posledním dnem lhůty tak byl den 26.4.2016, a proto žalovaný nebyl povinen, resp. nebyl ani oprávněn, pokračovat v řízení. Žalovaný tudíž není nezákonně nečinný.

VI.

Rozhodnutí soudu

Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobu důvodnou, v souladu s ustanovením § 81 odst. 3 s.ř.s. ji zamítl.

VII.

Náklady řízení

Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.

Žalovaný měl ve věci plný úspěch a vznikly mu náklady řízení v důsledku zastoupení advokátem. Soud tedy nejprve zkoumal, zda uplatněné náklady byly žalovaným vynaloženy důvodně. Vycházel přitom z názorů, k nimž došel Ústavní soud kupř. v nálezu ze dne 14.9.2010, sp.zn. III. ÚS 1180/10, a nálezu ze dne 23.11.2010, sp.zn. III. ÚS 2984/09, a také ze setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 17.2.2010, č.j. Pst 1/2009-348), podle nichž lze náklady orgánu veřejné moci vynaložené na zastoupení advokátem označit za důvodné jen výjimečně, neboť orgány veřejné moci, s dostatečným materiálním a personálním vybavením a zabezpečením, mají být schopny kvalifikovaně hájit svá rozhodnutí, práva a zájmy, aniž by musely využívat právní pomoci advokátů. V právě rozhodované věci je však třeba zohlednit to, že žalovaný je městským úřadem, který nemá samostatné právní oddělení. Soud proto považuje náklady na právní zastoupení advokátem za náklady důvodně vynaložené. Soud tedy žalovanému přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v odměně advokáta za 2 úkony právní služby, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a jeden úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), když advokát převzal a připravil zastoupení žalovaného a zúčastnil se soudního jednání. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5 advokátního tarifu činí sazba za jeden úkon právní služby ve

věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 3.100 Kč. Za dva úkony právní služby tak žalovanému přísluší náhrada ve výši 6.200 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč, tj. za dva úkony částku ve výši 600 Kč. Podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu advokátu náleží náhrada cestovních výdajů na cestu na jednání soudu z Mariánských Lázní do Plzně a zpět při použití osobního automobilu tov. zn. Peugeot 307, SPZ: ..., s pohonnou směsí benzín při její spotřebě pro kombinovaný provoz 6,7 l/100 km. Náhrada výdajů za cestu osobním automobilem je složena ze základní náhrady za 1 km jízdy ve výši 3,90 Kč [§ 1 písm. b) vyhlášky č. 440/2016 Sb.]. Délka trasy Mariánské Lázně-Plzeň a zpět je 150 km, a proto základní náhrada za takovou cestu činí 585 Kč. Do cestovních náhrad také patří náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu. Pro rok 2017 byla pro výpočet výše uvedené náhrady stanovena průměrná cena za 1 litr automobilového benzínu 95 oktanů ve výši 29,50 Kč [§ 4 písm. a) citované vyhlášky]. Náhrada za spotřebovanou pohonnou hmotu proto činí zaokrouhleně částku 296 Kč (1,5 x 6,7 x 29,50 Kč). Podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu advokátu náleží náhrada za čas promeškaný v souvislosti s poskytnutím právní služby při úkonech prováděných v místě, které není sídlem nebo bydlištěm advokáta, za čas strávený cestou do tohoto místa a zpět. Za 4 započaté půlhodiny promeškaného času cestou osobním automobilem na jednání soudu z Mariánských Lázní do Plzně a zpět je tak náhrada za promeškaný čas dána částkou 400 Kč (100 Kč za každou i jen započatou půlhodinu). Vzhledem k tomu, že zástupcem žalovaného je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 1.697 Kč. Náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 9.778 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 27. června 2017

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost: K.